

Pridnost in lenoba.

§ 7. Moli in delaj!

Zdi se mi, da še ni nihče tako na kratko in točno povedal in razjasnil glavne naloge našega življenja na zemlji, kot je povedana v starodavnem pregovoru: „Ora et labora! — Moli in delaj!“

Vse druge stvari v vesoljstvu imajo le eno nalogo: „labóra — delaj!“ Edino le angel in človek imata poleg „labora!“ tudi še: „ora!“ Vsem drugim stvarjem razun angelov in ljudi — je Bog odločil le delo: vsaka stvar mora delati v svojem delokrogu po svoji zmožnosti in po svojem posebnem namenu, kakor je Stvarnik prvotno določil po naravnih zakonih; edino le angel in človek imata to prednost — ta veličastni privilegij — da smeta in moreta poleg dela tudi moliti!

Ravno v tem se pa tudi prekrasno kaže lepota našega pregovora: „Moli in delaj!“ in sicer v trojnem pomenu s trojnim opominom: *a)* da naj nekaj časa delamo, nekaj časa pa tudi molimo; *b)* da se naše delo žesamo ob sebi razločuje od vsakega drugega delovanja v naravi, in sicer v tem, da združujemo z delom tudi že molitev, ako ga Bogu darujemo z dobrim namenom — ako delamo radi Boga — v božjo čast; *c)* da z molitvijo izprosimo božjega blagoslova svojim delom.

a) Nikakor bi ne mogli hvaliti one polovičarske pridnosti, ko bi se kdo tako zelo zaril v posvetna opravila, da bi opuščal molitev, morda celó zapovedane molitve, ali zapovedano službo božjo, ali morda z delom skrunil nedeljski in prazniški počitek. Zelo se moti, kdor misli, da je zgubljen oni čas, ki ga obrne v molitev. Saj je molitev tudi delo in sicer najplemenitejše dušno delo, kjer se — kakor ob nobenem drugem delu — tako krasno združujejo vse dušne moči, da služljo najvišjemu namenu. Saj ravno

v tem svetu opravilo smo najbolj podobni angelom in visoko vzvišeni nad vsemi drugimi stvarmi v vesoljstvu. Torej ponižuje in zametuje samega sebe, kdor se ne poslužuje te nebeške prednosti, da more in sme moliti. Kako bi pač mogli pridnega imenovati takega zanikarnega človeka, ki leno opušča in zanemarja najmenitnejše delo!

b) Da bi se pa kdo ne pritoževal, češ da bi mu zastajala stanovska opravila, ako bi več časa obračal v molitev, imamo pa še to moč, da celo vsa druga poštena in pametna dela lahko izpremenimo v molitev, ako jih namreč darujemo Bogu z dobrim namenom. Ker je pa že „Angelček“ nauk o dobrem namenu obširneje razlagal v XII. tečaju (1904), poudarjam tukaj le še posebej to, da bi bilo zelo škoda tako lepe čednosti, kot je pridnost, ko bi nam koristila le za časnost, ne pa obenem tudi za večnost. Istinito priden je torej le oni poštenjak, ki se ravna po pravilu: „Pri delu roké, pri Bogu srcé!“

c) Pa še nekaj nas mora priganjati k temu, da združujemo delo z molitvijo. O tem nas lepo uči slovenski pesnik:

Kdor hoče živeti
In srečo imeti,
Naj dela veselo
In moli naj vmes.

Zvonovi, zvonite,
K molitvi vabite,
Ker prazno je delo
Brez sreče z nebes!

V dvojnem oziru je prazno naše delo brez božjega blagoslova. Brez božje pomoči ga namreč ne moremo tako izvrševati, da bi dosegli zaželjeni uspeh in si pridobili, kar potrebujemo za srečno življenje; pa brez molitve (dobrega namena) bi bilo prazno vse naše delo tudi zato, ker bi ne bilo Bogu všeč in nam zaslužno za nebesa.

* * *

Blaženi župnik Vianay je rad pripovedoval, kako je imel v mladih letih veliko več priložnosti za molitev kot pa pozneje v težki službi: „Ko sem bil sam na polju s svojo lopato in matiko, sem molil na glas; ko sem bil pa v družbi, sem molil na tihem.

Ko bi imel zdaj, ko obdelujem dušno polje, toliko časa za molitev kot takrat, ko sem obdeloval domače polje, kako bi bil srečen! Po kosilu smo počivali, preden se je pričelo delo. Legel sem in se raztegnil po tleh kakor drugi. Delal sem se, kot bi spal, pa sem molil iz vsega srca. Oj, to so bili srečni časi!“

Neki **preprost puščavnik** se je pritoževal, da mora tako daleč hoditi po vodo, in je sklenil, da si bo napravil svojo celico blizu studenca. V take misli zatopljen sopiha z vrčem utrujen proti domu. Kar zasliši glas, kako nekdo šteje za njim. Urno se obrne in zagleda angela, ki mu reče: „Štejem tvoje stopinje, ker niti ena ne bode brez plačila.“ Seveda je svetnik popustil svoj načrt in mu ni bilo žal trudapolnih stopinj, ki jih je dan na dan prehodil — iz ljubezni do Boga.

„Dragi prijatelj“, je rekel nekoč **učen redovnik** preprostemu samostanskemu fratru, „sodnji dan bodo imele moje debele knjige isto veljavo kot tvoja drobna metla, in če si ti pometaje imel boljši namen kot jaz pisaje, boš višje povzdignjen v nebesih nego jaz.“

Teta Mara.

Ei, mladi čitatelji, kako veselje je bilo pri nas, kadar nas je obiskala teta Mara! Oče in mati sta ji postregla, otročaji pa smo lovili prijazno ženico za krilo in ji radostnim smehom gledali v ljubeznivi obraz.

Radi smo imeli teto Maro.

In ona nas je ljubila. Jemala je drugega za drugim v svoje naročje in ga poljubovala in božala po licu. Ni čuda torej, da se nam je tako priljubila in da je bil za nas vselej dan veselja, kadar je obiskala teta Mara našo hišo.